

saare vanskeligt, ja, næsten umuligt, for Sygekassens Formand og Læge selv i det bedst mulige Samarbejde at naa til en virkelig forsvarlig Afgørelse af, hvorvidt vedkommende har Krav paa Understøttelse udelukkende som kronisk syg, udelukkende som akut syg eller eventuelt som en Blanding af begge Dele. Skal man ind paa at løse dette Spørgsmaal — og det skal man selvfølgelig —, vil jeg holde paa, at vi her i alt Fald omhyggeligt bør overveje Muligheden af at gaa den samme Vej, som man er gaaet i England, hvor man, ligesom vi, anvender Forsørgelsesprincippet for de alderdomsunderstøttede, men Forsikringsprincippet for syge, kronisk syge og Invalider. Jeg mindes saa godt, at da der i 1917 førtes en Debat i den gamle Rigsdag mellem den højtærede Indenrigsminister og blandt andre det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), udtalte Indenrigsministeren — jeg vil ikke sige spottende, men dog med en vis Ironi — om Venstre, at de stod paa det tyske Princip, de havde søgt deres Impulser Syd fra, fra den tyske sociale Lovgivning, medens Regeringen agtede at søge sine Forbilleder Vest paa. Jeg vil ønske, at Regeringen nu vil gaa over til sammen med Venstre at søge sine Forbilleder Vest paa med Hensyn til Løsningen af Spørgsmaalet om Støtte til kronisk syge og Invalider. Derovre har man opretholdt Forsikringsprincippet for kronisk syge, ikke gennem det, man saa spottende har villet kalde en Kopskat, men ved at vedkommende forsikrede har ydet et vist Bidrag ugentlig, suppleret med et Bidrag fra Staten og Arbejdsgiverne, og hvor Lønningerne er meget smaa, tages der faktisk Hensyn til deres økonomiske Stilling ved Fastsættelsen af de vedkommendes eget Bidrag. Hvis vi i Øjeblikket skal ind paa en Overvejelse af, hvorledes vi bedst skal løse dette Spørgsmaal om kronisk syge og Invalider, er det mit Haab, at man vil følge den højtærede Indenrigsministers Henstilling fra 1917 og søge sine Forbilleder i de angelsachsiske Lande, særlig i England, og ordne Sagen paa den Maade, at vi faar en særlig Forsikring for kronisk syge og Invalider, ikke gennem en Kopskat, men gennem rimelige Bidrag baade fra vedkom-

mende selv og fra de offentlige Myndigheder, Stat og Kommune, og eventuelt fra Arbejdsgiverne. Jeg kan meget vel gaa med til, at der ogsaa skal ydes Bidrag fra Arbejdsgiverne, der i Virkeligheden har en moralsk Pligt til at bidrage til at løse dette store Problem om Støtte til de kronisk syge og Invaliderne. Men baade fordi jeg anser det for mest folkemoralsk, at vedkommende selv deltager i Forsørgelsen, og fordi Statskassen i Øjeblikket aldeles ikke magter alene at paatage sig at løse Spørgsmaalet paa den her foreslaaede Maade, og i Særdeleshed under Hensyn til, at de Beregninger, der ligger til Grund for Bedømmelsen af Lovforslagets økonomiske Rækkevidde, efter min Mening er fuldstændig ud i det blaa, mener jeg, at det vilde være fuldstændig uforsvarligt, hvis man uden videre accepterede et Forslag som dette, uden at vi i alt Fald fra Ministeriet fik klar og afgørende Besked om, hvorfra man har ment, at de mægtige Beløb, som utvivlsomt vil være nødvendige for at løse Spørgsmaalet paa det af Ministeriet foreslaaede Grundlag, skal tages.

Valdemar Olsen: I Modsætning til den ærede sidste Taler (Hegelund-Lange) kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag paa det varmeste. Efter vor Mening er det, der foreligger her, kun en videre Udvikling af Sygekassensagen. Vi begyndte i 1892 med Sygekasseloven og har lidt efter lidt ændret den og stadig udviklet den, og jeg mener, at det Forslag, der foreligger her, kun er et Skridt videre ad den Vej, vi har været inde paa. Det Hul, der stadig har været i Loven, er netop det, der nu skal udfyldes, nemlig Spørgsmaalet om de kronisk syge. Det er, som den ærede foregaaende Taler rigtigt udtalte, det væsentligste i Lovforslaget. Men det er ogsaa det Punkt, der særlig har manglet i den hidtil gældende Sygekasselovgivning, og som ethvilket som helst Forslag, der maatte blive fremsat, maatte tage Hensyn til.

Grænsen for Optagelse i anerkendte Sygekasser foreslaas hævet, saaledes at enhver, der ikke er fyldt 50 Aar, kan blive Medlem af en anerkendt Sygekasse. Ja, man gaar endogsaa saa vidt her, at man i et halvt Aar fra 1. April til 1. Oktober